

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 274/05
06.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милојевић Драгомира, председника већа, Инић-Дрецун Милене, Чавлина Горана, Цветковић Бате и Јоцић Драгана, чланова већа са саветником Врховног суда Сандић Ксенијом, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела тешког дела против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Врању Кт. бр. 30/04 од 2.12.2004. године и браниоца оптуженог адвоката АБ изјављеним против пресуде Окружног суда у Врању К. број 40/04 од 19.11.2004. године, у седници већа одржаној дана 6.4.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Окружног јавног тужиоца у Врању Кт. бр. 30/04 од 2.12.2004. године и браниоца оптуженог АА, а пресуда Окружног суда у Врању К. број 40/04 од 19.11.200. године се ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Првостепеном пресудом оптужени АА, оглашен је кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС и у смислу члана 42. и 43. ОКЗ осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.12.2003. године до 11.1.2004. године.

Оптужени је обавезан да плати суду на име паушала 4.000,00 динара као и трошкове кривичног поступка у износу од 16.500,00 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

На основу члана 68. ОКЗ према оптуженом је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од две године а која ће забрана бити уписана у његовој возачкој дозволи по правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом оштећени ББ и ВВ за остваривање имовинско правног захтева упућени су на парницу.

Против ове пресуде изјавили су жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Врању због одлуке о казни с предлогом да првостепена пресуда буде преиначена у делу одлуке о казни и оптуженом изречена казна затвора у дужем трајању и

- бранилац оптуженог због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о кривичним санкцијама с предлогом да првостепена пресуда буде преиначена тако што ће дело оптуженог бити правно квалификовано као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. за које да му буде изречена знатно блажа казна као и да се укине мера безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од две године према оптуженом или пак да побијана пресуда буде укинута и предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије ставио је предлог Ктж. бр. 398/05 од 23.2.2005. године којим подржава жалбу и жалбени предлог Окружног јавног тужиоца да првостепена пресуда буде преиначена тако што ће оптужени бити осуђен на казну затвора у дужем трајању.

Врховни суд је одржао седницу већа у одсуству уредно обавештеног заменика Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио све списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалбама јавног тужиоца и браниоца оптуженог, нашао:

У првостепеном поступку није учињена ни једна битна повреда одредаба кривичног поступка на које суд пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП, па ни оне на које се у жалби браниоца оптуженог указује из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП наводећи да нису дати довољни, ваљани непротивречни разлози о одлучним чињеницама, а нарочито у погледу умишљаја оптуженог приликом извршења кривичног дела, те да је то довело и до повреде кривичног закона јер је дело оптуженог требало правно квалификовати као кривично дело из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. КЗ РС.

Врховни суд налази да је првостепени суд правилно оценио све изведене доказе и за све своје чињеничне и правне закључке дао довољно јасних и убедљивих разлога и навео доказе на којима исте заснива.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог побија правилност утврђеног чињеничног стања првостепеном пресудом у погледу постојања умишљаја код оптуженог приликом извршења радње кривичног дела и истиче да алкохолисаност оптуженог није одлучујућа чињеница за правну квалификацију дела оптуженог, јер је утврђено да оптужени није имао намеру да управља трактором критичном приликом пре него што је себе довео у алкохолисано стање, већ је одлучио да он предузме вожњу трактором у ситуацији када је био свестан да је сада покојни ПП у знатно пијанијем стању од њега и да није могао безбедно да управља трактором, те оптужени није пристао на довођење у опасност блиског рођака и најбољег пријатеља са којим је био у изузетно добрим односима, већ је управљање трактора предузео ради спречавања евентуалних последица, те је нехатно поступио.

Врховни суд налази да је првостепени суд утврдио као неспорну чињеницу да је из извештаја хемискотоксиколошке анализе алкохола у крви Завода за заштиту здравља у Врању утврђено да је од оптуженог узета крв на анализу ради утврђивања степена алкохолисаности у 21,55 сати 12.12.2003. године те да је у узорку утврђено 0,94 промила алкохола у крви оптуженог а на основу налаза лекара вештака неуропсихијатра др ГГ од 16.11.2004. године и 26.1.2004. године утврђено је да у време саобраћајне незгоде око 18,30 часова у крви оптуженог је постојала концентрација алкохола од 1,39 грам промила те да се радило о лаком пијанству, а што је било у складу и са количином алкохола коју је оптужени конзумирао критичног дана, а о чему су се изјашњавали и бројни саслушани сведоци како о алкохолисаности пре тако и о његовој алкохолисаности непосредно после саобраћајне незгоде, због чега првостепени суд није оценио као веродостојну одбрану оптуженог да је оптужени након саобраћајне незгоде конзумирао алкохол, јер то није потврдио нико од саслушаних сведока изузев сина оптуженог ДД који је изјавио да је грдио свога оца што је после удеса пио а који исказ је правилно првостепени суд оценио као неверодостојан јер је у питању заинтересовани сведок.

Првостепени суд је правилно закључио да је постојала узрочна веза између алкохолисаног стања оптуженог и његове предузете радње када је на делу пута са успоном држао мењач у трећем степену преноса уместо у првом или другом, услед чега је дошло до малаксавања мотора и кретања трактора уназад а затим и до његовог превртања када је сада покојни ПП који је седео на хидраулици трактора иза оптуженог пао испод трактора тако да је трактор прешао преко његове главе и том приликом задобио тешке телесне повреде како је то ближе описано у изреци првостепене пресуде тако да је на лицу места наступила смртна последица. Стога се неосновано у жалби браниоца оптуженог указује да вештак лекар неуропсихијатар је требало да узме у обзир да је након саобраћајне незгоде оптужени конзумирао

значајну количину алкохола, као и да је вештак саобраћајне струке утврдио да алкохолисано стање оптуженог није у узрочној вези са малаксавањем мотора трактора, његовим кретањем уназад и превртањем. Наиме, по оцени Врховног суда из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке ЋЋ произилази да је приликом кретања уз успон оптужени мењач трактора држао у трећем степену преноса уместо у првом или другом па да је због тога дошло до губљења снаге и малаксавања мотора а потом до његовог кретања уназад и превртања након враћања уназад на путу дужине од око 18 метара, те изашао ван леве ивице коловоза и ударио уз уздигнути део земље што је био узрок превртања трактора и настанка саобраћајне незгоде, а да је до свега овога дошло због психофизичког стања оптуженог као возача трактора. Стога је правилно првостепени суд алкохолисано стање оптуженог од 1,39 грам промила алкохола довео у узрочну везу са његовим немањем реалне преставе о свом кретању трактором, особинама и стању пута са успоном крећући се трактором са мењачем који је држао у трећем степену преноса уместо у првом или у другом, услед чега је дошло до губљења снаге трактора, његовог кретања уназад и превртања, те пада сада покојног ПП са трактора тако да му је трактор прешао преко главе и том приликом задобио тешке смртоносне повреде. Оценом налаза вештака ЕЕ првостепени суд је утврдио да је трактор затечен остављен у трећој брзини, а да је постојала техничка исправност трактора његових свих пнеуматика, да су све споне на трактору биле оригиналне и исправне као и полуге, зглобови и да је цео механизам у функцији на оба точка као и акумулатор и цео механизам за кочење био исправан, односно трактор је био потпуно технички исправан, те је једини узрок саобраћајне незгоде било неправилно управљање оптуженог трактором на путу са успоном када је користио трећи степен преноса мењачем, а не први или други, а што је било у узрочној вези са алкохолисаним стањем оптуженог и његовом неспособношћу да у таквом стању безбедно управља трактором. Стога се показује као неоснована одбрана оптуженог да је он са својим трактором исте марке увек са мењачем у трећем степену преноса безбедно управљао на месту саобраћајне незгоде, те да алкохолисано стање оптуженог није у узрочној вези са наступелом последицом.

Врховни суд налази да се неосновано жалбом браниоца оптуженог указује да код оптуженог није постојао умишљај приликом предузимања радње извршења кривичног дела, јер да је оптужени био свестан да је сада покојни ЖЖ био у знатно пијанијем стању због чега се он и одлучио да управља трактором. Из предњег у повезаности са утврђеним степеном алкохолисаности оптуженог произилази да је оптужени био свестан свог алкохолисаног стања и да предузимањем вожње трактором у таквом стању угрожава јавни саобраћај, те је на то пристао олако држећи да тежа последица неће наступити, односно првостепени суд је правилно утврдио да је у односу на основно кривично дело угрожавања јавног саобраћаја оптужени поступао са евентуалним умишљајем, а да је нехатно поступао у односу на тежу смртну последицу. Стога се неосновано у жалби јавног тужиоца указује да је повређен кривични закон када је дело оптуженог правно квалификовано као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС као што је неоснован и предлог у жалби да првостепена пресуда буде преиначена тако што ће дело оптуженог бити правно квалификовано као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. КЗ РС.

С обзиром на изнето Врховни суд налази да се неосновано жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због повреде кривичног закона те се показује неоснован и предлог у жалби да првостепена пресуда буде преиначена тако што ће оптужени бити оглашен кривим за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. КЗ РС или пак да побијана пресуда буде укинута и предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Испитујући одлуку суда о казни, поводом жалби јавног тужиоца и браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности које су од значаја за одмеравање казне оптуженом у смислу члана 41. ОКЗ, па с обзиром да није утврђена ни једна отежавајућа околност као и узимајући у обзир бројне олакшавајуће околности, као и оптужени раније није осуђиван, да је у годинама и пред пензијом, те да је био коректног држања пред судом и изразио висок степен одговорности и кајања, посебно што му је сада покојни ПП био рођак, комшија и одличан пријатељ, а он је био још пијанији од оптуженог, због чега се оптужени одлучио да управља његовим трактором критичном приликом, то се жалба јавног тужиоца због одлуке о казни и жалбени предлог да првостепена пресуда буде преиначена тако што ће оптуженом бити казна строжије одмерена показује као неоснован. По оцени Врховног суда правилно је првостепени суд утврђене бројне олакшавајуће околности оценио као особито олакшавајуће и у смислу члана 42. и 43. ОКЗ ублажио оптуженом законом прописану казну за извршено кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС и оптуженог осудио на казну затвора у трајању од једне године што представља најблажу казну која се за ово кривично дело може изрећи и која се даље не може ублажити, због чега се показује као неоснована и жалба браниоца оптуженог у делу одлуке о казни. По оцени Врховног суда изречена казна затвора у трајању од једне године оптуженом је сразмерна тежини и друштвеној опасности извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог, те је нужна и довољна да се у конкретном случају оствари сврха кажњавања из члана 33. ОКЗ.

Врховни суд налази да се неосновано жалбом браниоца оптуженог побија првостепена пресуда због кривичне санкције - изречене мере безбедности забране оптуженом управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од две године по правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере, јер је иста основано и правилно изречена у смислу члана 68. КЗ с обзиром да је оптужени војњу критичном приликом предузео у алкохолисаном стању, па се показује опасним да он управља моторним возилом "Б" категорије за време од две године како је то напред изнето.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одбио као неосноване жалбе надлежног јавног тужиоца и браниоца оптуженог, те потврдио првостепену пресуду, а како је то ближе назначено у изреци ове пресуде.

Председник већа,

судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

Записничар,

Ксенија Сандић, с.р.

За тачност отправка

ОК